

'Trois nuits par semaine', over de Parijse dragscene, levert scènes vol **raak getroffen ongemak en tastende romantiek** op.

Trois nuits par semaine

Drama

Regie

Florent Gouëlou

Met

Pablo Pauly, Romain Eck, Hafsia Herzi

103 min., in 15 zalen.

De hoofdpersoon blijft helaas simpelweg te vlak en karakterloos om genoeg te boeien.

Dragqueens zijn net clowns en cartoonfiguren, vinden enkele personages in het Franse drama *Trois nuits par semaine*. Dat is niet hoe dertiger Baptiste het ervaart. Kijk naar de blik waarmee hij de flamboyante Cookie Kuntz bewondert, de glimlach waarmee hij op haar flirterige opmerkingen reageert, als ze elkaar toevallig treffen bij de kliniek waar Baptistes vriendin Samia coschappen loopt: liefde op het eerste gezicht, zou je makkelijk kunnen denken.

Wat is het dan wat de tot dan toe als heteroseksueel levende Baptiste (Pablo Pauly) zo in Cookie (Romain Eck) aantrekt? Waarom lijkt er een wereld voor hem open te gaan wanneer hij haar show bezoekt, en zijn eerste stappen in de Parijse dragscene zet? Misschien valt hij inderdaad als een blok voor haar.

Misschien wil hij zijn zoals zij.

Debuterend schrijver en regisseur Florent

Gouëlou, zelf een dragqueen en als zodanig ook kort te zien in *Trois nuits*

par semaine, concentreert zich vooral op Baptistes persoonlijke zoektocht. Baptiste is de outsider die de film naar het dragmilieu voert en wiens verwondering (en groeiende betrokkenheid) je deelt. Aanvankelijk is het interessant om te zien wat er gebeurt wanneer Cookie de wimpers en pruik afdoet, de bontjas uittrekt en de make-up wegpoetst: met de man die dan tevoorschijn komt, weet Baptiste zich duidelijk minder raad. Scènes vol raak getroffen ongemak en tastende romantiek levert dat op.

Helaas wreekt de focus op Baptiste zich gaandeweg. Weifelend tussen zijn fascinatie voor Cookie en zijn relatie met Samia (Hafsia Herzi), tussen zijn verkoopbaantje en zijn passie voor fotografie, blijft hij simpelweg te vlak en karakterloos om genoeg te boeien als hoofdpersoon. Dat valt des te sterker op omdat Gouëlou en coscenarist Raphaëlle Desplechin hem omringen met mensen die alles riskeren om te kunnen zijn zoals ze willen zijn, en hun eigen angsten en onzekerheden pareren met zwierige, fysieke trots. Een film vanuit hun perspectief was een stuk interessanter geweest.

'Zelfvertrouwen is geen mindset, maar een lichamelijke houding', zegt Cookie tegen Baptiste. Vooral bij haar en haar gezelschap zie je wat die levensinstelling in de praktijk betekent. Het is dankzij hen en Ecks sterke spel dat *Trois nuits par semaine* toch een sympathieke indruk achterlaat – alsof je net genoeg glimpen opvangt van de film die het óók had kunnen zijn.

Kevin Toma

Volkokrant
116